

ΕΤΟΣ 62ον

9 Νοεμβρίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3206)

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Στό φοβερό γεγονός της ήττας του θανάτου αναφέρεται τό σημερινό Εὐαγγέλιο, ἀδελφοί, ὅπως καί στήν κατάπαυση τῆς μακροχρόνιας αἱμορραγίας μιᾶς γυναίκα. Πρῶτα πληροφοροῦμαστε ὅτι ὁ ἀρχηγός τῆς ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς Ἰάειρος, γονυπετώντας μπροστά στόν Χριστό, Τόν παρακαλεῖ νά γιατρέψει τή δωδεκαετή θυγατέρα του, ἡ ὁποία ἀσθενοῦσε βαριά καί τήν ὥρα ἐκείνη πέθαινε. Ταυτόχρονα μία γυναίκα μέ δωδεκαετή αἱμορραγία, ἀπογοστευμένη ἀπό τοὺς γιατρούς, Τόν πλησίασε μέ τρόπο, γιά νά μή γίνει ἀντιληπτή ἀπό τόν ὄχλον καί, βέβαιον γιά τή θεραπεία της, Τόν ἄγγιξε στό στρίφωμα τοῦ ἱματίου Του, γιά νά γίνει ἀμέσως καλά. Ὁ Χριστός ρώτησε ποιός Τόν ἄγγιξε καί στήν ἀπόκριση τῶν μαθητῶν Του ὅτι πολλοί εἶναι ἐκείνοι πού Τόν σπρώχνουν καί Τόν συνθλίβουν, δήλωσε ὅτι ἐνίσωσε θεραπευτική δύναμιν νά βγαίνει ἀπό μέσα Του. Ἡ γυναίκα φοβισμένη ἐπειδή δέν ξέφυγε ἀπό τήν προσοχή Του, διηγήθηκε ἐνώπιον ὄλων ὅ,τι συνέβη. Ὁ Χριστός τήν ἐνθάρρυνε, λέγοντας ὅτι ἡ πίστη της σέ Ἐκεῖνον τήν εἶχε σώσει καί ὡς εἰρνεύει πλέον.

Τή στιγμή ἐκείνη εἰδοποίησε κάποιος τόν ἀρχισυνάγωγο ὅτι ἡ θυγατέρα του ἀπεβίωσε. Ὁ Χριστός, λέγοντάς του νά μή φοβᾶται, πῆγε στό σπίτι του καί δηλώνοντας ἐκεῖ ὅτι τό κορίτσι κοιμᾶται καί δέν πέθανε, προκάλεσε τά εἰρωνικά σχόλια τῶν παρευρισκομένων. Μπροστά στοὺς γονεῖς καί στοὺς τρεῖς μαθητές Του, ἔπιασε τό κορίτσι ἀπό τό χέρι καί τοῦ φώναξε νά σηκωθεί. Ἡ ψυχὴ της κἀνοντας ὑπακοή στόν Χριστό, ἐπέστρεψε στό σῶμα καί, μπροστά στά ἐκκληκτα μάτια τῶν γονέων της, ἀναστήθηκε.

Ἡ αἱμορραγία τῆς ψυχῆς μας

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου μοιάζει πολλῆς φορές μέ μία βαθιά θάλασσα γεμάτη κήτη, θαλάσσια τέρατα, «ζῶα μικρά μετά μεγάλων», ὅπως περιγράφεται

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστη ὡς προϋπόθεσις τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτός ἄρχων τῆς Συναγωγῆς ὑπῆρχε· καί πεσών παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καί αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καί γυνή οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπό ἐτῶν δώδεκα, ἥτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὄλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καί παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενον δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καί οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καί ἀποθλίβουσι, καί λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γάρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνή ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καί προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ, καί ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καί σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καί Ἰωάννην καί Ἰάκωβον, καί τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καί τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καί ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καί κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καί κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καί ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καί ἀνέστη παραχρῆμα, καί διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καί ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

στόν προοιμιακό Ψαλμὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ. Ὅπως ἀκριβῶς «τά σπλάχνα μας κι ἡ θάλασσα, ποτέ δέν ἠσυχάζουν» σύμφωνα μέ τόν ἐθνικό μας Ποιητὴ (Διονύσιο Σολωμό), τό ἴδιο καί οἱ διαθέσεις, οἱ τάσεις, τά ὀρμήματα, ἡ αἴσθησις τῆς ψυχῆς, συνεχῶς διακυμαίνονται ἐπηρεάζοντας καί τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Τά πάθη μας πάμπολλα, πολλῆς φορές δημιουργοῦν τέτοιους σεισμούς καί τέτοιο σάλλο, πού ὄντως μᾶς φέρνουν σέ μιά κατάστασις ὅπως αὐτή τῆς αἰμορροούσας γυναίκας. Ἀπογοτευόμαστε ἀπό ἀνθρώπους, ἐπειδή τοὺς ὑπερεκτιμοῦμε. Ὅταν ὅμως ὁ ἀνθρωπος ἀπευθύνεται συνεχῶς στόν Χριστό μέ ἐκκλησιαστικό τρόπο ζωῆς, συμμετέχοντας στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ πίστη, μέ ἐμπιστοσύνη ὅπως ἡ αἰμορροοῦσα, ζητώντας Του νά τόν βοηθήσει ἀκόμα καί στήν ἀπιστία του πολλῆς φορές, γιαιτρεύεται ἀπό Ἐκεῖνον. Ἡ καρδιά του, διά τῆς ἀφαίρεσις τοῦ ὑγροῦ πύου τῶν παθῶν, μετατρέπεται ἀπό πληγὴ σέ πηγὴ χαρᾶς, δοξολογίας καί ἀγαπῆσις. Ἀλλῶστε ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στίς ἡέξεις πληγῆ-πηγὴ εἶναι τό ὑγρὸ σύμφωνο λάμδα!

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι του, διότι εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τὸν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπαυσε ἀπὸ αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν της σὲ γιατροῦς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ κανένα, ἤλθε κοντὰ του ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;». Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι τὸ ἠρνούντο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καὶ σέ συνθλίβει καὶ σύ λές, “Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε, «Κάποιος μὲ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγῆκε δύναμις ἀπὸ ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν, ἤλθε μὲ τρόμον, ἔπεσε στὰ πόδια του, καὶ τοῦ εἶπε μπροστά σ’ ὄλον τὸν κόσμο τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἄγγιξε καὶ πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πάγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου καὶ τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μὴν ἐνοχλῆς πλέον τὸν διδάσκαλον». Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι· μόνον πίστευε καὶ θά γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ μῆν μαζί του, παρὰ εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τὸν πατέρα τοῦ κοριθιοῦ καὶ εἰς τὴν μητέρα. Ἐκλαιγαν δὲ ὅλοι καὶ τὴν θρηνολογοῦσαν. Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δὲν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται». Καὶ τὸν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἀλλ’ αὐτὸς ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιase τὸ χέρι της καὶ ἐφώνησε, «Κορίτσι, σῆκω ἐπάνω». Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνευμά της, ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτὸς δὲ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ὁ θάνατος ἔχει νικηθεῖ

Ἀνασταίνοντας ὁ Κύριος τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰάειρου, προηγοῖ τὴν ὀλοκληρωτικὴ συντριβὴ τοῦ θανάτου διὰ τοῦ δικοῦ Του θανάτου πάνω στὸν Σταυρὸ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, πού θά συμβοῦν ὄχι πολὺ ἀργότερα. Ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ, ὄλα λάμπουν μέσα στοῦ Φῶς τῆς αἰωνιότητος. Ἐνῶ ὁ θάνατος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ καθημερινὰ βρισκόμαστε μπροστά στοῦ φάσμα του, ἔχει «ἀπονευρωθεῖ» ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ δὲν ἀγωνιοῦμε. Πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστὸ, ἦταν ἓνα τεῖχος πάνω στοῦ ὁποῖο πέφταμε καὶ συντριβόμασταν. Ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ μετὰ, ὁ θάνατος γίνεται γιὰ τὸν καθένα πού θά πιστέψῃ σ’ Αὐτόν, ἡ θύρα διὰ τῆς ὁποίας περνάει στὴν αἰωνιότητα, σὲ αἰῶνια συναστροφή μὲ τὸν Κύριο, τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἁγίους Του, ὅλους τοὺς ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένους.

9 Νοεμβρίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ
Ὁνσιφόρου μάρτυρος (γ΄-δ΄ αἰ.), Ματρώνης ὁσίας. Θεοκτίστης τῆς Λεοβίας († 889),
Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ († 1920).
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. π΄ 41-56.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Νοεμβρίου, Ματθαίου ἀποστόλου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 11-ια΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 9-13.

Ἡ θεραπεία καί ἡ ἀνάστασή μας ξεκινοῦν ἀπό ἐδῶ

Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία καί χρησιμοποιοεῖ τά μέσα πού Ἐκείνη μᾶς παρέχει, «σύν τῷ χρόνῳ» θεραπεύεται καί ἀνασταίνεται, συγγενεύοντας ἀπό ἐδῶ μέ τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεραπεία-ἀνάσταση μᾶς παρέχεται δωρεάν. Ἐκεῖνο πού ζητάει ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Χριστὸς εἶναι νά Τόν ἐμπιστευόμαστε, παρ' ὅλες τίς ἁμαρτίες μας καί τά πολλὰ σοβαρά καί βαρύτατα κρυφά καί φανερά πάθη μας. Νά Τόν ἐπικαλούμαστε ἄπειρες φορές μέ τό ὑπέρ πᾶν ὄνομά Του· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλήθσον με». Ταυτόχρονα νά διατηροῦμε ἐχθρική στάση πρὸς τό ὅποιο πάθος μας, νά ἀκολουθοῦμε – ὅσο μπορούμε – τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας, νά συμμετέχουμε στά μυστήριά Της, νά ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ ὅσο μπορούμε, διότι ἀποτελοῦν αὐτές «τέλειο φάρμακο τῆς ψυχῆς» (ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς) καί, ἀναλόγως ὄλων αὐτῶν, ὁ Χριστὸς «ποιεῖ τὴν ἐκβασιν» τῶν πειρασμῶν μας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι μᾶς προστατεύει, μᾶς ἀπαλλῆλασσει ἢ μᾶς δίνει ὑπομονή νά ἀντέχουμε στὸν πνευματικὸ ἀγώνα καί σύν τῷ χρόνῳ μᾶς χαρίζει τὴν εἰρήνην καί τὴν ἡσυχία Του μέσα στὶς καρδιές μας, θεραπεύοντάς μας καί ἀνασταίνοντας τά σώματα καί τίς ψυχές μας ἀπὸ τούτη κιόλας τὴ ζωὴ, ὅπως ἀκριβῶς ἐπενέβη στὴ ζωὴ τῆς αἰμορροούσας γυναικας καί τοῦ ἀρχισυναγῶγου Ἰαίρου.

Ἀρχιμ. Ε. Τ.

Νέα ἐκδοση ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ

ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

(σχήμα 20x28 ἑκατ., σελ. 270)

Ἐπανακυκλοφόρησε σέ Γ΄ ἀναθεωρημένη ἐκδοση τό λειτουργικὸ βιβλίον «Ἀρχιερατικόν». Περιέχει τίς Θεῖες Λειτουργίες, Ἀκολουθίες Μυστηρίων, τάξεις χειροτονιῶν καί χειροθεσιῶν, καθὼς καί ποικίλες ἄλλες Ἀκολουθίες, Τάξεις καί Εὐχές πού τελοῦνται ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα.

Ἡ πολυτελής καί χρυσόδετη ἐκδοση διακρίνεται γιὰ τὰ εὐανάγνωστα τυπογραφικὰ στοιχεῖα, τὴν τετράχρωμν ἐκτύπωση, τὴν ποιότητα χάρτου καί ἐκτυπώσεως.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.